

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 19. júla 2012*

„Článok 49 ES — Obmedzenia slobodného poskytovania služieb — Rovnosť zaobchádzania — Povinnosť transparentnosti — Hazardné hry — Kasína, herne a sály na bingo — Povinnosť získať predchádzajúci súhlas obce miesta zariadenia — Voľná úvaha — Podstatný zásah do záujmov štátu a obyvateľov dotknutej správnej oblasti — Odôvodnenia — Proporcionalita“

Vo veci C-470/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Augstākās tiesas Senāts (Lotyšsko) zo 6. decembra 2010 a doručený Súdnemu dvoru 14. septembra 2011, ktorý súvisí s konaním:

SIA Garkalns

proti

Rīgas dome,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot, sudcovia K. Schieman, L. Bay Larsen, C. Toader (spravodajkyňa) a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- lotyšská vláda, v zastúpení: I. Kalniņš, splnomocnený zástupca,
- portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: E. Kalniņš a I. Rogalski, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: lotyščina.

Rozsudok

- 1 Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 49 ES.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou SIA Garkalns (ďalej len „Garkalns“), ktorej sídlo sa nachádza v Lotyšsku, a Rīgas dome (Mestská rada v Rige), konajúcou v mene Rīgas pilsētas pašvaldības (Územný samosprávny celok mesta Riga, ďalej len „územný samosprávny celok“), vo veci týkajúcej sa toho, že územný samosprávny celok odmietol spoločnosti Garkalns vydať licenciu na otvorenie herne na prevádzkovanie hazardných hier v priestoroch obchodného strediska v Rige.

Právny rámec

Lotyšská právna úprava

- 3 § 26 ods. 1 zákona o hazardných hrách a lotériách (azartspēļu un izložu likums, ďalej len „zákon o hazardných hrách“) stanovuje, že na otvorenie kasína, herne alebo sály na bingo treba mať osobitnú licenciu. Táto licencia sa udelí kapitálovým spoločnostiam, ktoré sú držiteľom všeobecnej licencie na organizovanie hier prostredníctvom výherných prístrojov, rulety, hracích kariet a kociek alebo binga.
- 4 Podľa § 26 ods. 2 zákona o hazardných hrách musí organizátor hazardných hier, ktorý žiada o osobitnú licenciu na otvorenie kasína, herne alebo sály na bingo, predložiť inšpekcii hazardných hier a lotérií (Izložu un azartspēļu uzraudzības inspekcija) žiadosť, ku ktorej je potrebné priložiť viaceré dokumenty, vrátane povolenia vydaného územným samosprávnym celkom príslušným otvoriť takéto zariadenie a organizovať v ňom predmetné hazardné hry.
- 5 § 41 ods. 2 tohto zákona zakazuje organizovať hazardné hry:
 - „1. vo verejných inštitúciách;
 2. v kostoloch a na kultovných miestach;
 3. v zdravotníckych a vzdelávacích zariadeniach;
 4. v lekárňach, na poštách a v bankách;
 5. na miestach kde sa konajú verejné podujatia, a to počas konania týchto podujatí, okrem organizovania stávok;
 6. na miestach, na ktorých bolo povolené konanie trhu podľa stanoveného postupu;
 7. v obchodoch, kultúrnych zariadeniach, na železničných a autobusových staniach, na letiskách a v prístavoch s výnimkou herní a stávkových kancelárií, pre ktoré bol zriadený uzavretý priestor, ktorý je prístupný len z vonku, samostatným vchodom;
 8. v baroch a kaviarňach, s výnimkou organizovania stávok;
 9. na vysokoškolských internátoch, v zamestnaneckých ubytovniach alebo na podobných miestach;
 10. v obytných budovách, ak majú spoločné vstupy so vstupmi do priestorov, kde sa organizujú hazardné hry“.

- 6 § 42 ods. 3 uvedeného zákona spresňuje, že ak sa plánuje organizovanie hazardných hier na miestach, na ktoré sa neuplatňujú obmedzenia stanovené v § 41 ods. 2 toto istého zákona, mestská rada príslušného územného samosprávneho celku rozhodne o udelení povolenia v každom jednotlivom prípade a preskúma, či organizovanie hazardných hier na zamýšľanom mieste „podstatne nezasahuje do záujmov štátu a obyvateľov dotknutej správnej oblasti“.

Skutkové okolnosti v konaní vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 7 Garkalns chcela od územného samosprávneho celku získať licenciu na otvorenie herne na prevádzkovanie hazardných hier v obchodnom stredisku nachádzajúcom sa na území mesta Riga. Rozhodnutím z 12. októbra 2006 jej Rīgas dome odmietla udeliť túto licenciu s odôvodnením, že to podstatne poškodzuje záujmy obyvateľov územného celku.
- 8 Garkalns podala žalobu na administratīvā rajona tiesa (obvodný správny súd). Rozsudkom z 29. októbra 2008 tento súd predmetnú žalobu zamietol.
- 9 Rozsudkom z 13. apríla 2010 bolo zamietnuté aj odvolanie podané proti tomuto rozsudku na Administratīvā apgabaltiesa [správny oblastný súd (odvolací správny súd)].
- 10 Tento posledný uvedený súd totiž dospel k záveru, že organizovanie hazardných hier na uvádzanom mieste by poškodzovalo nielen záujmy obyvateľov štvrte, ale tiež záujmy obyvateľov z iných štvrtí, lebo obchodné stredisko, ktoré je veľmi navštevované, sa nachádza v blízkosti hlavnej ulice. Zamýšľaná zariadenie malo byť umiestnené jednak v bezprostrednej blízkosti rezidenčného komplexu a jednak vo vzdialenosti okolo 500 metrov od stredoškolského zariadenia. Podľa tohto súdu bolo zamietnutie zo strany územného samosprávneho celku odôvodnené tým, že existovala obava, že verejnosť bude zvädzaná k uprednostňovaniu účasti na hazardných hrách pred inými možnosťami trávenia voľného času, ktorej sa bolo potrebné vyhnúť.
- 11 Garkalns podala kasačný opravný prostriedok na vnútroštátny súd proti rozsudku, ktorý vydal Administratīvā apgabaltiesa. Okrem iného tvrdila, že tento posledný uvedený súd nesprávne vyložil § 42 ods. 3 zákona o hazardných hrách.
- 12 Na podporu svojho kasačného opravného prostriedku Garkalns, odvolávajúc sa na rozsudok Súdneho dvora z 3. júna 2010, Sporting Exchange (C-203/08, Zb. s. I-4695, body 50 a 51), najmä tvrdila, že hoci členský štát môže vymedziť potrebnú úroveň ochrany v oblasti hazardných hier, miera voľnej úvahy, ktorú má k dispozícii, však nemôže poškodzovať slobodné poskytovanie služieb. Režim udeľovania licencií na prevádzkovanie hazardných hier tak musí byť založený na objektívnych kritériách, ktoré sú nediskriminačné a sú vopred známe.
- 13 Rīgas dome navrhuje zamietnuť kasačný opravný prostriedok a pripomína, že napadnuté rozhodnutie je v súlade s praxou územného samosprávneho celku, ktorá spočíva v neudeľovaní licencií s cieľom znížiť počet zariadení na hazardné hry v Rige.
- 14 Vnútroštátny súd zastáva názor, že nepresné znenie § 42 ods. 3 zákona o hazardných hrách môže byť v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania a povinnosťou transparentnosti, ktorá z nej vyplýva, pričom sa pýta, či takéto zákonné ustanovenie nie je potrebné na účely toho, aby sa miestnym orgánom priznala určitá voľnosť pri uplatňovaní režimu týkajúceho sa organizovania hazardných hier a plánovania územného a spoločenského rozvoja územného samosprávneho celku, čo by nebolo možné, ak by zákon obsahoval rigidnejšie kritériá.

- 15 Vzhľadom na tieto skutočnosti Augstākās tiesas Senāts rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 49 ES a povinnosť transparentnosti, ktorá je s ním spojená, vykladať v tom zmysle, že je zlučiteľné s prípustnými obmedzeniami voľného poskytovania služieb, keď vopred verejne vyhlásený zákon zavádza neurčitý právny pojem, akým je ‚podstatný zásah do záujmov štátu a obyvateľov dotknutej správnej oblasti‘, ktorý treba pri každom jednotlivom uplatnení konkretizovať pomocou výkladových usmernení, ale ktorý súčasne umožňuje určitú pružnosť pri posúdení obmedzenia slobody poskytovať služby?“

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

- 16 Lotyšská vláda spochybňuje prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania z dôvodu, že všetky okolnosti sporu vo veci samej sa obmedzujú na vnútroštátnu sféru jediného členského štátu. Podľa tejto vlády je vzhľadom na neexistenciu cezhraničného prvku položená otázka hypotetická a nemá nijakú spojitosť s právom Únie.
- 17 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý spor prejednáva a ktorý musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitosti prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia na vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa položené otázky týkajú výkladu práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok z 10. marca 2009, Hartlauer, C-169/07, Zb. s. I-1721, bod 24).
- 18 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa práva Únie platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (pozri najmä rozsudok z 1. júna 2010, Blanco Pérez a Chao Gómez, C-570/07 a C-571/07, Zb. s. I-4629, bod 36).
- 19 V tomto konaní však nejde o takýto prípad. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu totiž dostatočným spôsobom opisuje právny a skutkový rámec sporu vo veci samej a na základe informácií, ktoré predložil vnútroštátny súd, je možné určiť rozsah položenej otázky.
- 20 V danom prípade platí, že Garkalns je lotyšskou spoločnosťou zriadenou v Lotyšsku a že všetky okolnosti sporu vo veci samej sa obmedzujú na vnútroštátnu sféru tohto členského štátu. Ako však vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, odpoveď Súdneho dvora môže byť pre vnútroštátny súd užitočná aj za takých okolností, najmä ak by mu jeho vnútroštátne právo ukladalo, že vlastnému štátnemu príslušníkovi musia byť poskytnuté rovnaké práva, ako sú práva, ktoré by štátnemu príslušníkovi iného členského štátu vyplývali z práva Únie v rovnakej situácii (pozri v tomto zmysle rozsudok Blanco Pérez a Chao Gómez, už citovaný, bod 39, ako aj rozsudok z 10. mája 2012, Duomo Gpa, C-357/10 až C-359/10, bod 28).
- 21 Okrem toho, hoci taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá sa uplatňuje bez rozdielu na lotyšských štátnych príslušníkov a na štátnych príslušníkov iných členských štátov, je spravidla spôsobilá na to, aby spadala pod ustanovenia týkajúce sa základných slobôd zaručených Zmluvou o FEÚ, len pokiaľ sa uplatňuje na situácie, ktoré súvisia s obchodom medzi členskými štátmi, nemožno v žiadnom prípade vylúčiť, že prevádzkovatelia usadení v iných členských

štátoch než Lotyšská republika, mali alebo že budú mať záujem otvárať herne na prevádzkovanie hazardných hier na lotyšskom území (pozri v tomto zmysle rozsudok Blanco Pérez a Chao Gómez, už citovaný, bod 40 a citovanú judikatúru).

- 22 Vzhľadom na tieto okolnosti je potrebné považovať návrh na začatie prejudiciálneho konania za prípustný.

O určení ustanovení práva Únie, ktoré je potrebné vyložiť

- 23 Lotyšská vláda vyjadrila pochybnosti v súvislosti s relevantnosťou odkazu uvedeného v prejudiciálnej otázke na článok 49 ES, pričom tvrdí, že na takú situáciu, akou je situácia v konaní vo veci samej, možno uplatniť výlučne článok 43 ES.
- 24 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva z ustálenej judikatúry, činnosti spočívajúce v umožnení záujemcom za odplatu sa zúčastniť na peňažnej hre sú službami v zmysle článku 49 ES (rozsudok z 8. septembra 2010, Stoß a i., C-316/07, C-358/07 až C-360/07, C-409/07 a C-410/07, Zb. s. I-8069, bod 56 a citovaná judikatúra).
- 25 Vzhľadom na to také poskytovanie služieb, o aké ide v konaní vo veci samej, môže patriť do pôsobnosti článku 49 ES, ak nie je uplatniteľný článok 43 ES.
- 26 Pokiaľ ide o vymedzenie pôsobnosti zásad slobodného poskytovania služieb a slobody usadiť sa, je potrebné určiť, či hospodársky subjekt je alebo nie je usadený v členskom štáte, v ktorom ponúka dotknutú službu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. novembra 1995, Gebhard, C-55/94, Zb. s. I-4165, bod 22). Ak je usadený v členskom štáte, v ktorom ponúka túto službu, potom spadá do oblasti uplatňovania slobody usadiť sa, tak ako je definovaná v článku 43 ES. Ak naopak hospodársky subjekt nie je usadený v hostiteľskom členskom štáte, potom je cezhraničným poskytovateľom služieb spadajúcim do oblasti uplatňovania slobodného poskytovania služieb upraveného v článku 49 ES (pozri rozsudok Duomo Gpa, už citovaný, bod 30 a citovanú judikatúru).
- 27 V tomto kontexte pojem usadenia sa znamená, že subjekt stabilne a trvale ponúka svoje služby prostredníctvom podniku v hostiteľskom členskom štáte. „Poskytovanie služieb“ v zmysle článku 49 ES naopak predstavuje poskytovanie akýchkoľvek služieb, ktoré nie sú stabilne a trvale ponúkané prostredníctvom podniku v hostiteľskom členskom štáte (pozri rozsudok Duomo Gpa, už citovaný, bod 31 a citovanú judikatúru).
- 28 Z judikatúry Súdneho dvora rovnako vyplýva, že žiadne ustanovenie Zmluvy o ES neumožňuje abstraktným spôsobom určiť dobu alebo frekvenciu, od ktorej by sa poskytovanie služby alebo určitého typu služby už nemohlo považovať za poskytovanie služieb, z čoho vyplýva, že pojem „služba“ v zmysle uvedenej Zmluvy môže zahŕňať služby rozličného druhu, vrátane služieb, ktorých poskytovanie trvá dlhšiu dobu, ba dokonca aj niekoľko rokov (pozri rozsudok Duomo Gpa, už citovaný, bod 32 a citovanú judikatúru).
- 29 Z vyššie uvedeného vyplýva, že také ustanovenie, akým je ustanovenie, o ktoré ide v konaní vo veci samej, môže v zásade spadať do pôsobnosti tak článku 43 ES, ako aj článku 49 ES.
- 30 V každom prípade treba pripomenúť, že v rámci konania upraveného v článku 267 ZFEÚ založeného na jasnej delbe právomocí medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom patrí posúdenie skutkových okolností vo veci samej výlučne do právomoci vnútroštátneho súdu (rozsudok Stoß a i., už citovaný, bod 62 a citovaná judikatúra).

- 31 Vnútroštátnemu súdu teda prináleží, aby vzhľadom na okolnosti vlastné veci, v ktorej má rozhodnúť, stanovil, či sa na situáciu, o ktorú ide v konaní vo veci samej, vzťahuje článok 43 ES alebo článok 49 ES.
- 32 Vzhľadom na to, že vnútroštátny súd formuloval prejudiciálnu otázku na základe článku 49 ES, je potrebné ju preskúmať vo vzťahu k tomuto článku.

O veci samej

- 33 Svojou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 49 ES vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá priznáva miestnym orgánom širokú mieru voľnej úvahy, keď im dovoľuje zamietnuť licenciu na otvorenie kasína, herne alebo sály na bingo vzhľadom na „podstatný zásah do záujmov štátu a obyvateľov dotknutej správnej oblasti“.
- 34 Na úvod je potrebné pripomenúť, že taká právna úprava členského štátu, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá zakazuje výkon činností v odvetví hazardných hier bez predchádzajúceho povolenia zo strany správnych orgánov, je obmedzením slobodného poskytovania služieb zaručeného v článku 49 ES (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok zo 6. marca 2007, Placanica a i., C-338/04, C-359/04 a C-360/04, Zb. s. I-1891, bod 42).
- 35 V danom prípade je v každom prípade potrebné posúdiť, či také obmedzenie môže byť prípustné vzhľadom na odchýlky z dôvodov verejného poriadku a verejného zdravia výslovne uvedené v článkoch 45 ES a 46 ES, ktoré sa na túto oblasť vzťahujú na základe článku 55 ES, alebo odôvodnené v súlade s judikatúrou Súdneho dvora naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International, C-42/07, Zb. s. I-7633, bod 55, a uznesenie z 28. októbra 2010, Bejan, C-102/10, bod 44).
- 36 V tejto súvislosti Súdny dvor opakovane rozhodol, že právna úprava hazardných hier je súčasťou tých oblastí, v ktorých existujú významné rozdiely morálneho, náboženského a kultúrneho charakteru medzi členskými štátmi. Ak v tejto oblasti neexistuje harmonizácia, prináleží každému členskému štátu v týchto oblastiach určiť na základe vlastnej stupnice hodnôt požiadavky, ktoré si vyžaduje ochrana predmetných záujmov (rozsudok Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International, už citovaný, bod 57 a citovaná judikatúra).
- 37 V každom prípade obmedzenia ukladané členskými štátmi musia spĺňať podmienky, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora, pokiaľ ide o ich primeranosť, a musia byť uplatňované nediskriminačne. Vnútroštátna právna úprava je tak spôsobilá zaručiť dosiahnutie uvedeného cieľa len vtedy, ak skutočne zodpovedá úsiliu dosiahnuť ho koherentne a systematicky (pozri v tomto zmysle rozsudok Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International, už citovaný, body 59 až 61 a citovanú judikatúru).
- 38 Ako už Súdny dvor v tejto osobitnej oblasti opakovane rozhodol, vnútroštátne orgány majú dostatočnú voľnú úvahu na určenie požiadaviek, ktoré prináša ochrana spotrebiteľa a verejného poriadku, a že pokiaľ sú okrem toho dodržané podmienky stanovené v jeho judikatúre, každému členskému štátu prináleží, aby posúdil, či je v kontexte legitímnych cieľov, ktoré sleduje, nevyhnutné úplne alebo čiastočne zakázať činnosti týkajúce sa hier a stávk, alebo ich stačí len obmedziť a stanoviť na tento účel prísnejšie či menej prísne spôsoby kontroly (pozri v tomto zmysle rozsudky Stoß a i., už citovaný, bod 76, a z 8. septembra 2010, Carmen Media Group, C-46/08, Zb. s. I-8149, bod 46).

- 39 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora obmedzenia činností týkajúcich sa hazardných hier možno odôvodniť naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu, ako sú ochrana spotrebiteľa a prevencia pred podvodmi a nabádaním občanov na neprimerané výdavky spojené s hrou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2010, Carmen Media Group, už citovaný, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 40 V prejednávacom prípade nie je sporné, že cieľ, ktorý sleduje predmetná vnútroštátna právna úprava, predovšetkým ochrana záujmov obyvateľov žijúcich v susedstve a potenciálnych spotrebiteľov pred rizikami spojenými s hazardnými hrami, je takej povahy, že predstavuje naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorým je možné odôvodniť obmedzenie predmetného slobodného poskytovania služieb.
- 41 Vzhľadom na tieto skutočnosti je potrebné overiť, či obmedzenie slobodného poskytovania služieb, ktoré stanovuje vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej, je spôsobilé zaručiť dosiahnutie cieľa ochrany spotrebiteľov pred rizikami spojenými s hazardnými hrami, a či nejde nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie tohto cieľa.
- 42 Navyše na účely dodržania zásady rovnosti zaobchádzania a povinnosti transparentnosti, ktorá z nej vyplýva, musí byť režim udeľovania licencií na hazardné hry založený na objektívnych, nediskriminačných a vopred známych kritériách tak, že výkon voľnej úvahy orgánov rámcovo vymedzí takým spôsobom, aby ju orgány verejnej moci nevykonávali svojvoľne (pozri v tomto zmysle rozsudok Sporting Exchange, už citovaný, bod 50).
- 43 Na účely toho, aby sa umožnila kontrola nestrannosti postupov udeľovania licencií, je navyše potrebné, aby príslušné orgány založili každé svoje rozhodnutie na odôvodnení, ktoré je prístupné verejnosti, v ktorom budú presne vymedzené dôvody, pre ktoré bolo udelenie licencie prípadne zamietnuté.
- 44 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že vnútroštátnym súdom prislúcha, aby sa ubezpečili, najmä pokiaľ ide o konkrétne možnosti uplatnenia dotknutej obmedzujúcej právnej úpravy, či táto právna úprava skutočne zodpovedá snahe znížiť príležitosti na hru a koherentne a systematicky obmedziť činnosti v tejto oblasti (pozri v tomto zmysle rozsudok Carmen Media Group, už citovaný, bod 65 a citovanú judikatúru).
- 45 V danom prípade nie je možné spochybníť, že ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej, tým, že dovoľuje zamietnuť licenciu na otvorenie herne na prevádzkovanie hazardných hier na základe podstatného zásahu do záujmov štátu a obyvateľov dotknutej správnej oblasti, zveruje správnym orgánom širokú právomoc pri posudzovaní najmä povahy záujmov, ktoré má v úmysle chrániť.
- 46 Taká voľná úvaha, o akú ide v konaní vo veci samej, by mohla byť odôvodnená, ak by predmetom samotnej vnútroštátnej právnej úpravy bolo skutočne zodpovedať snahe znížiť príležitosti na hru a koherentne a systematicky obmedziť činnosti v tejto oblasti, resp. zabezpečiť pokoj obyvateľov žijúcich v susedstve alebo všeobecne verejný poriadok, pričom v tejto súvislosti sa miestnym orgánom prizná určitá voľnosť pri uplatňovaní režimu týkajúceho sa organizovania hazardných hier.
- 47 Na účely posúdenia proporcionality predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy teda vnútroštátnemu súdu prináleží, aby najmä overil, či štát vykonáva prísnu kontrolu činností spojených s hazardnými hrami, či zamietnutie licencie na otvorenie nových zariadení tohto typu zo strany miestnych orgánov skutočne sleduje cieľ, ktorým je údajná ochrana spotrebiteľov, a či sa kritérium „podstatného zásahu do záujmov štátu a obyvateľov dotknutej správnej oblasti“ uplatňuje nediskriminačne.
- 48 Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti je potrebné odpovedať na položenú otázku tak, že článok 49 ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takej vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá priznáva miestnym orgánom širokú mieru voľnej úvahy, keď im dovoľuje zamietnuť licenciu na otvorenie kasína, herne alebo sály na bingo vzhľadom na „podstatný zásah do

záujmov štátu a obyvateľov dotknutej správnej oblasti“, pokiaľ predmetom tejto právnej úpravy je skutočne znížiť príležitosti na hru a koherentne a systematicky obmedziť činnosti v tejto oblasti alebo zabezpečiť verejný poriadok a pokiaľ sa voľná úvaha príslušných orgánov vykonáva transparentne, umožňujúc kontrolu nestrannosti postupov udeľovania licencií, pričom vnútroštátnemu súdu prináleží, aby to overil.

O trovách

- 49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 49 ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takej vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá priznáva miestnym orgánom širokú mieru voľnej úvahy, keď im dovoľuje zamietnuť licenciu na otvorenie kasína, herne alebo sály na bingo vzhľadom na „podstatný zásah do záujmov štátu a obyvateľov dotknutej správnej oblasti“, pokiaľ predmetom tejto právnej úpravy je skutočne znížiť príležitosti na hru a koherentne a systematicky obmedziť činnosti v tejto oblasti alebo zabezpečiť verejný poriadok a pokiaľ sa voľná úvaha príslušných orgánov vykonáva transparentne, umožňujúc kontrolu nestrannosti postupov udeľovania licencií, pričom vnútroštátnemu súdu prináleží, aby to overil.

Podpisy